

Světlana Levašova

Odhalení

Část 1. Dětství

2009

Anotace

Světlana znamená „Nositel Světla“. Velmi zřídka se stane, aby jméno osoby, její osud a skutky tak plně souzněly, jako se to stalo v případě Světlany de Rohan-Levašov. Celý její život, od nejtělejšího dětství, byl prodchnut aspirací ke Světlu, Vědění a duchovnímu vývoji.

Že je její osud neobvyklý je to nejskromnější, co lze říci. Od úplného počátku života si musela zvykat na fakt, že se od ostatních velmi odlišovala, že mohla dělat mnoho věcí, které pro ostatní byly nedosažitelné a nepochopitelné.

Již jako velmi malá musela Světlana studovat a zvládnout své schopnosti, naučit se, jak je správně kontrolovat a používat. Zažila hořkou pachut' neporozumění a nedůvěry, závisti a krutosti, osamění a záště, již jako velmi malá. Její zázračné vrozené schopnosti byly nepochopeny a popírány; musela přežít a žít v tomto světě, velmi nebezpečném a zrádném světě, obzvláště pro malou dívku...

Předmluva

Proč jsem se rozhodla napsat tuto knihu? Nakonec, ne proto, že bych se považovala za někoho speciálního nebo výjimečného. Jen se mi poštěstilo žít jasný a velmi neobvyklý život, a jestliže tato kniha někomu pomůže v našem krásném, ale velmi krutém světě necítit se osaměle, znamená to, že nebyla napsána zbytečně.

Zvykli jsme si ulehčovat náš život slovy: „To tak nemůže být, protože to tak nikdy nemůže být“ připraveni odmítnout vše, co nemůže být napasováno do našich „všeobecně přijímaných“ konceptů. Zvykli jsme si věřit, že všichni lidé jsou dobří, že v televizi je vždy „pravda a nic než pravda“, což činí život tak pohodlným, a cokoliv, co přináší (nebo by jen mohlo přinést) jakékoliv nepohodlí, nebo pro co ve svém „dobře organizovaném“, ale zároveň příliš problematickém světě nemůžeme najít místo, je bez nejmenších výčitek ihned odmítnuto.

Tato kniha je přesně o tomto druhu z obecných pohledů „nesprávného“ života. Je to historie „malé poustevničky“, ztracené v nepochopitelném a někdy velmi „nepříznivém“ světě lidí, která kráčela dlouhou a velmi „trnitou“ cestou a nakonec našla její pravou podstatu, porozumění životu a zázrakům, které ji po tak dlouhou dobu obklopovaly...

Jsem vděčná mému dědečkovi za ty jasné a nezapomenutelné zážitky, které naplňovaly svět mého dětství, a mimořádné zázraky, které se bohužel brzy staly „metlou“ mé dětské existence.

Jsem vděčná svému otci, bez jehož podpory bych nikdy nedokázala projít životem se vztyčenou hlavou, nikdy se nevzdát a nikdy neztratit víru v sebe. Bez jeho lásky a víry ve mne by můj život nikdy nemohl být takový, jaký je.

Jsem vděčná své matce, za její nádhernou laskavost a víru ve mne, za její pomoc a odhodlanou obranu mých „neobvyklých“ schopností.

Jsem vděčný svému nádhernému synovi, Robertovi, za příležitost cítit se hrdou matkou, za jeho otevřené srdce a jeho talent, stejně jako skutečnost, že na této zemi jednoduše je.

A jsem z celého srdce vděčná svému skvělému manželovi, Nikolaji Levašovovi, který mi pomohl najít samu sebe v mém "ztraceném" světě, který mi dal pochopení všeho, na co jsem hledala odpovědi mnoho dlouhých let, a otevřel pro mne dveře do neuvěřitelného a jedinečného světa Velkého Kosmu. Jemu, mému nejlepšímu příteli, bez kterého si nedokáži svůj současný život představit, věnuji tuto knihu.

Dodatek

Jak dospíváme, žijeme a stárneme, náš život se plní množstvím nám drahých (a někdy i úplně zbytečných) vzpomínek. To zatěžuje naši již tak mírně unavenou paměť, zanechávajíc v ní pouze „fragmenty“ dávno minulých událostí a rozmazané tváře lidí, které jsme potkali před dávnou dobou.

Současnost krok za krokem vytěsňuje minulost, zatěžující náš mozek, již tak dost přetížený důležitými událostmi dneška, a naše zázračné dětství a mládí, tak drahé našemu srdci, postupně ustupuje do pozadí, přehlušeno proudem „důležitých událostí“ současnosti..

A ať žijeme jakkoliv pestrý život, a ať je naše paměť jakkoliv brilantní, nikdo není schopen s naprostou věrností rekonstruovat události, které se staly před čtyřiceti (nebo více) lety.

Z důvodů, které neznáme, někdy osoba nebo událost zanechá v naší paměti navždy nerasmazatelný „otisk“, a jindy se ve věčně plynoucí řece času ztratí něco velmi důležitého a jen náhodný rozhovor se starým známým nečekaně vyvolá ze zákoutí naší paměti něco tak důležitého, že nás myšlenka, že jsme to mohli zapomenout, ohromí do hloubi srdce!

Než jsem začala psát tuto knihu, pokoušela jsem se ve své paměti obnovit vzpomínky na události, které jsem považovala za důležité nebo dostatečně zajímavé k vyprávění jiným, ale k velkému zklamání jsem poznala, že ani má výborná paměť nebude schopna zrekonstruovat mnoho detailů, zvláště dialogů, které se odehrály před tak dlouhou dobou, s dostatečnou přesností.

Proto jsem se rozhodla použít nejspolehlivější a dobře vyzkoušenou metodu – cestování v čase – za účelem rekonstrukce každé události a každého detailu minulosti s absolutní přesností, prožívajíc znovu ten den (nebo dny), kdy se události, o kterých jsem se rozhodla psát, odehrály. To byl podle mě jediný jistý způsob, jak dosáhnout zamýšleného výsledku, protože obyčejným „normálním“ způsobem je opravdu absolutně nemožné rekonstruovat dávné události s takovou přesností.

Velmi dobře chápu, že s podobnou přesností do nejmenších detailů reprodukované dialogy, postavy a dávné události mohou způsobit zmatek, a možná u některých z milých čtenářů i podezření (a dá to příležitost „nepřejícím“, pokud takoví budou, identifikovat vše jako „fantaziemi“), a proto vidím jako svou povinnost zkusit všechno, co se zde bude odehrávat, v tomto dodatku nějak objasnit.

V případě mého neúspěchu bych jednoduše chtěla pozvat všechny zájemce,

aby lehce poodhalili závoj času a na krátkou chvíli se společně mnou vydali do mého podivného a někdy i trochu šíleného, ale velmi neobvyklého a barvitého života...

Светлана де Роган-Оболенская-Левашова, 2010
(Světлана de Rogan-Obolenskaja-Levašova, 2010)

Překlad: Aien

Překlad předmluvy: Hox

Pozn. překl.: Následující události se odehrávají, když Světlaně bylo deset let. Z důvodu omezených možností není kniha překládána celá, ale zhruba od poloviny. V první polovině knihy Světlana popisuje události od svého narození do věku deseti let, své neobvyklé zážitky, jak přišla na své neobvyklé schopnosti, naučila se „navštěvovat“ různé „úrovně“ Země (Mentální, Astrální, ...) a co zde zažila. Kapitola 35 – Isidora začíná v okamžiku, kdy se se svou přítelkyní Stellou dostane po vyčerpávajícím „dobrodružství“ do jedné z mentálních úrovní země...

35. Isidora

Po pravdě řečeno, vůbec jsem neměla chuť jít na procházku, po tom všem tom, co se stalo, jsem byla velmi unavená...Ale nechat Stellu samotnou jsem také nechtěla, proto jsme se rozhodly pro střední cestu, aby oběma bylo dobře. Krátká procházka udělá dobře našim unaveným mozškům, dá odpočinout našim utrápeným srdcím a.....tichem a klidem mentální úrovní.

Pomalou jsme se couraly ponořeny do laskavého stříbrného zadumání, úplně jsme uvolnily své předrážděné nervy a oddaly se úžasnému, s ničím nesrovnatelnému zdejšímu klidu...Najednou Stella vzrušeně zvolala:

„Jé! Podívej se co je to za krásu!“

Rozhlédla jsem se kolem a najednou pochopila, o čem mluví...Bylo to opravdu neobyčejně krásné!...Jako by si někdo hravý postavil nádherné, nebesky modré, krystalové království!...Udiveně jsme prohlížely neuvěřitelně veliké krajkové ledové květy,

Co to bylo?! Komu se tak líbil tento ledový květ?..

A proč tu nikdo nikde nebyl, nikdo nás srdečně nevítal ...Bylo to trošku divné, protože obvykle byli hospodáři všech těchto divných světů velmi pohostinní a dobrosrdeční, s výjimkou jen těch, kteří se objevili právě v zászvěti (to znamená, kteří právě zemřeli) a ještě nebyli připraveni k loučení s pozůstalými, nebo prostě dávali přednost přežívání v obzvlášť těžké osobní osamělosti.

„Co myslíš, kdo žije v tomto zvláštním světě?“ bůhví proč se zeptala šeptem Stella.

„Chceš se podívat?“ navrhla jsem neočekávaně.

Nechápu, kam se poděla všechna moje únava a proč jsem okamžitě zapoměla na předsevzetí, která jsem si dala před minutou: neplést se do takových velmi nepravděpodobných událostí nejméně do zítřka, a když už, tak dokud si aspoň chvíli neodpočinu. Ale stejně se to znova stalo, zase mne přemohla moje nenasytná touha po dobrodružství, kterou jsem se nenaučila ovládat, zvlášť, když to bylo tak neodolatelné. Proto jsem se, s ohledem na své zmučené srdce, snažila odpoutat a nepřemýšlet o našem nepovedeném, smutném

a těžkém dni, ale najednou jsem se pohotově vrhla do nového a neznámého, protože jsem ucítila jakési neobyčejné a úžasné dobrodružství.

Plavně jsme přibrzdily přímo před vchodem do toho překvapivého ledového světa, když tu se náhle zpoza jiskřivého modrého stromu objevil člověk. Byla to velmi zvláštní dívenka – vysoká a urostlá, a velmi krásná, vypadala hodně mladě, skoro dětsky, nebýt jejích očí...Zářily tichým smutkem a byly hluboké jak studna s čistou pramenitou vodou...A v těch zvláštních očích se tajila taková moudrost, jaké my se Stellou ještě dlouho nedosáhneme.

Bez jakéhokoli překvapení naším zjevením se neznámá teple usmála a tiše se zeptala:

„Copak, maličké?“

„Prostě jsme šly kolem a chtěly jsme si prohlédnout tady tu krásu. Promiňte, jestli rušíme...“, zakoktala jsem nejistě.

„Ale co! Pojd'te dovnitř, tady to určitě bude zajímavější...“ pokynula s úsměvem neznámá.

Bleskově jsme kolem ní proklouzly dovnitř, neschopné zakrýt vzrušení a očekávání něčeho opravdu velmi velmi zajímavého. Uvnitř se to ukázalo natolik překvapivé a zarazující, že jsme zůstaly stát s otevřenou pusou jak hladová jednodenní písklata, neschopné slova.

Nic, co by se mohlo nazvat podlahou, ve dvorci nebylo...Všechno se vznášelo v jiskřivém vzduchu a budilo dojem třpytivé nekonečnosti. Jakési fantastické sezení, podobné skupině velkých oblaků jemně se houpajících ve vzduchu, chvílemi mizících a zase se objevujících, jako by na sebe upozorňovaly a zvaly k posezení.

Jiskřivé „ledové“ květy, blýskavé a měňavé, zkrášlovaly vše kolem, ohromující různorodostí forem a vzhledem tenoučkých, jakoby šperkům podobných úponků.

„Pojd'te, hosté moji, dědeček bude nevášně potěšen návštěvou“ srdečně řeklo děvče a proklouzlo kolem nás.

Vtom jsem pochopila, proč se nám dívenka tak zvláštní – podle toho, jak se neznámá pohybovala, za ní vlál třpytivý plášť z jakési zvláštní namodralé materie, blýskal se a ovíjel její křehkou postavičku jako smršť a provázek ji jako závoj stříbrného pylu.

Ani jsme se nestačily podívat, když tu jsme uviděly velmi vysokého šedivého starce, hrdě sedícího na překrásném křesle, jakoby tím podtrhoval pro neznalé svůj význam. Naprosto klidně sledoval náš příchod, bez údivu a projevu jakéhokoli citu kromě teplého přátelského úsměvu.

Bílý, stříbrně třpytivý oděv starce splýval s jeho dlouhými vlasy a propůjčoval mu vzhled dobrého ducha. Jen oči, stejně tajemné jak oči naší krásné neznámé, udivující bezmeznou trpělivostí a moudrostí, nás přiměly schoulit se před nekonečností, která se v nich odrážela.

„Bud'te zdraví!“ přivítal nás stařec, „co vás k nám přivedlo?“

„I Vy bud'te zdrav, dědečku!“ radostně pozdravila Stella.

Poprvé za celou dlouhou dobu, co se známe, jsem uslyšela, že zareagovala vykáním.

Stella měla takový směšný zvyk, že všem tykala, jakoby tím chtěla zdůraznit, že všichni lidé, které potkala, ať dospělí nebo ještě malé děti, jsou pro ni dobří, staří známí a že všem odkrývá svoji širokou duši.

Tímto si přece získávala okamžitě a úplně nejnepřístupnější a nejosamělejší lidi a jen velmi okoralé duše k ní nenašly cestu.

„A proč je tu u vás taková zima?“ začala se podle svého zvyku vyptávat.

„Myslím tím, proč je tu u vás všude takové ledové světlo?“

Děvče se udiveně podívalo na Stellu.

„Nikdy mě to nenapadlo...“ řeklo zamyšleně.

„Nejspíš proto, že **tepla** máme dost do konce našeho života. Na Zemi nás upálili, víš...?“

„*Jak – upálili?!..*“ zaraženě na ni koukla Stella, „*doopravdy upálili?...*“

„*No, ano. Prostě jsem tam byla Vědmou – dělala jsem hodně...jak celá moje rodina. Tady dědeček- on je Vedun, a máma byla tenkrát nejsilnější Vědmou. To znamená, že viděla co jiní vidět nemohli. Viděla budoucnost tak, jak my vidíme přítomnost. A minulost také...*“

A vůbec mnohé mohla a mnohé znala, nikdo neznal tolik co ona. Obyčejným lidem to viditelně vadilo, oni neměli rádi nikoho z „Vědoucích“...I když, pokud potřebovali pomoc, to chodili zvláště k nám. A my jsme pomáhali...A potom ti samí, kterým jsme pomohli, nás zradili...“

Dívka-vědma se potemnělýma očima zadívala kamsi do neznáma, na okamžik neviděla a neslyšela nic kolem, utekla se do svého dalekého světa. Celá se schoulila a otřásla křehkými rameny, jakoby si vzpomněla na něco obzvlášť příšerného, a tiše pokračovala:

„Tolik století uteklo a dodnes všechno cítím, jak mě plameny spalují... proto je tu patrně tak chladno, jak říkáš, děvenko“, obrátila se dívka přímo na Stellu.

„Ale ty nemůžeš být Vědma (čarodějnice)“ přesvědčeně vyhrkla Stella.

„Čarodějnice bývají staré a strašlivé a velmi zlé. Je to tak napsané v našich pohádkách, které mi četla babička. A ty jsi hodná! A tak krásná!“

„Pohádky si vzájemně odporují...“ smutně se usmálo děvče - Vědma.

„Vždyť lidé si je přece vymýšlejí...a nás popisují jako staré a strašné.. a to se někomu velmi hodí... Lehčí je vysvětlit nevysvětlitelné, lehčí je vyvolat nepřátelství...V tobě by přece také vyvolalo větší soucit upálení mladé a krásné než staré a škaredé, je to tak?“

„No, stařenek je mi také líto.. jen ne těch zlých, samozřejmě“ řekla Stella se sklopenýma očima.

„Každého člověka je mi líto, když umře tak strašnou smrtí“ pokrčila ramínky jakoby se opičila po dívce-Vědmě a pokračovala:

„ A tebe opravdu upálili?!..Úplně živou? Moc to bolelo?..Jak se jmenuješ?“

Slova se z ní sypala jak z kulometu a nebyla k zastavení, bála jsem se , že se hostitelé rozzlobí a místo vítaných hostů nás budou považovat za otravy, kterých se budou chtít co nejrychleji zbavit. Ale nikdo se neurazil. Oba, stařec i jeho krásná vnučka, se usmívali, odpovídali na všechny otázky a zdálo se, že naše přítomnost jim opravdu působila potěšení...

„ Jmenuji se Anna. A mě opravdu upálili, když...Ale to bylo už moc dávno, téměř před pěti sty lety...“

Dívala jsem se celá šokovaná na tu zvláštní dívku neschopna od ní odtrhnout oči a představovala si, jaké hrůzy musela snést tato neuvěřitelně krásná něžná duše..

Upalovali je pro jejich Dar!!! Jenom proto, že mohli vidět a dělat víc než jiní! Jak mohli LIDÉ páchat něco takového?!

Přestože jsem už dávno pochopila, že žádné zvíře není schopné činů, které někdy dělá člověk, bylo to natolik děsivé, že jsem na okamžik pocítila nechuť nazývat se také člověkem....

Bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem slyšela o opravdových Vědmách a Vedunech, v jejichž existenci jsem vždy věřila...

A když jsem uviděla na vlastní oči opravdovou vědmu, přirozeně se mi prudce zachtělo se jí na vše a hned vyptat! Moje neuhasitelná zvědavost mne uvnitř hryzala, třásla jsem se netrpělivostí vyptávat se teď hned a na všechno!..

Aniž bych si toho všimla, natolik jsem byla ponořena do nového cizího světa, který se mi neočekávaně odkryl, a proto jsem nebyla schopna správně reagovat na najednou objevenou představu...kolem mého těla vzplál úžasně skutečný požár!...

Řvoucí oheň „olizoval“ moji nechráněnou kůži plamennými jazyky, hořel jak smyslů zbavený...Divoká, nepředstavitelně prudká bolest mi zaplnila hlavu a pronikla do každé buňky! Vzrostla do nekonečna a zaútočila na mne jako vichřice nepoznaného utrpení, které nebylo možné ani přijmout ani zastavit. Oslepující oheň skroutil moje nelidsky trpící tělo do bolestné křeče zabraňující nadechnutí! Chtěla jsem křičet, ale hlas nebylo slyšet... Svět se rozsypal na malé kousky a zdálo se, že už se nikdy nesloží zpět. Tělo vzplálo jak pochoděň a zpopelňovalo zároveň moji umučenou duši. Najednou.. hrozný výkřik a ocitla jsem se k svému obrovskému údivu zpět ve svém pozemském těle, jektala jsem zuby z té nesnesitelné bolesti. Ještě otřesená jsem stála a nechápavě se rozhlížela kolem, neschopna pochopit, kdo a proč mi mohl toto udělat.

Přes divoký úlek se mi podařilo se dát dohromady, trochu se uklidnit.

Zamyslela jsem se a pochopila, že to bylo jen neskutečně věrohodné a reálné vidění, které detailně zopakovalo hrůzu, kterou kdysi zažilo děvče-vědma.

Bez ohledu na ještě živé děsivé prožitky jsem se pokusila vrátit do pohádkového ledového paláce ke své opuštěné a již velmi znepokojené kamarádce. Ale kvůli něčemu se nic nestalo...byla jsem vyždímaná jak citron, nezbývalo mi sil myslet na nějaký „výlet“. Rozzlobila jsem se na sebe pro svou slabost a znovu se pokusila dát dohromady, když mne náhle čísi neznámá síla doslova vtáhla zpět do „ledového“ sálu, kde vzrušeně pobíhala poskakovala moje věrná kamarádka Stella.

„Co se stalo? Hrozně jsem se vylekala!...Co se s tebou stalo? Ještěže ti pomohla, jinak bys ještě bůhvíkde létala!“ zadýchaná „spravedlivým rozhořčením“ vykřikla.

Sama jsem úplně nechápala, jak se mi to mohlo stát, když k mému překvapení zazněl laskavý hlas neobyčejné paní „ledového zámku“:

„Drahoušku, vždyť ty jsi také Daryňa!...Jak ses dostala sem, když jsi živá?! Ještě pořád cítíš bolest?“ udiveně jsem přikývla, „ Co s tebou ? Nemohu se na to dívat!...“

Dívěnka Anna vzala do dlaní mou ještě ohněm rozbolenu hlavu a já za krátko ucítla, jak ostrá bolest ustupuje a za chvíli zmizela docela.

„ Co to bylo?“ omámeně jsem se zeptala.

„ Prostě jsi se podívala do mé minulosti, ale ještě se neumíš ochránit a tak jsi vše pocítla. Jsi velmi zvědavá a všetečná, v tom je tvoje síla i slabost. Jakže se jmenuješ?“

„ Světlana“.. zasípala jsem, „ a toto je Stella. Proč říkáte, že jsem Daryňa? To je už podruhé, co mi tak někdo říká, chtěla bych vědět, co to znamená. Pokud je to možné.“

„ Ty opravdu nevíš?... zeptala se dívěnka-vědma udiveně. „ Daryňa je – dávající všem a strážící svět. A občas zachraňující svět.“

„ No, teď bych potřebovala zachránit sama sebe“, osmělila jsem se. „A co mohu „dát“, když sama ještě nic neumím, a když to dělám, je to chyba na chybě... Nic neumím!“ Zamyslela jsem se a hořce dodala:

„ Nemá mne kdo učit! Ledaže babička a ještě Stella..A já bych se tak chtěla učit!...“

„ Učitel se objeví, když je žák připraven, drahoušku“ tiše se usmál stařec.

„ Ty se ještě nevyznaš sama v sobě, ani v tom, co už jsi objevila.“

Abych neukázala, jak se mě jeho slova dotkla, rychle jsem změnila téma a dívence-vědmě položila otázku, která mi vrtala hlavou:

„ Promiňte mi mou opovážlivost, Anno, ale jak jste mohli zapomenout na takovou strašnou bolest? Je vůbec možné něco takového zapomenout?“

„ Ale já jsem nezapomněla, drahoušku. Prostě jsem ji pochopila a přijala...Jinak by nebylo možno dál existovat.“ Smutně potřáslo děvče hlavou.

„ Jak je možné to pochopit?! Co je k chápání na bolesti?“ nenechala jsem se zastavit. „ Co znamená, že jste se museli něco určitého naučit?..Promiňte, ale nikdy jsem nevěřila na takové „učení“! Podle mne jen neschopní „učitelé“ mohou využívat bolest!“

Třásla jsem se vzrušením, neschopna zastavit svoje rozběhnuté myšlenky!..Ať jsem dělala co chtěla, nemohla jsem se uklidnit. Hořce jsem litovala dívence-vědmu, ale současně jsem chtěla o ní všechno vědět a to znamenalo jí pokládat mnoho otázek, které jí mohly působit bolest.. Připomínalo to krokodýla, který žere svoji oběť a zároveň nad ní prolévá krokodýlí slzy.

Ale jakoby mi nebylo rady, nemohla jsem se zastavit. Bylo to poprvé v mém krátkém životě, kdy jsem se nestarala o to, že mohu svými otázkami způsobit člověku bolest. Velmi jsem se za to styděla, ale zároveň jsem chápala, že mluvit s ní o tom je pro mě nesmírně důležité, a pokračovala jsem v otázkách „hlava, nehlava“.

Ale k mému velkému překvapení a štěstí to dívence-vědmě nebylo nepříjemné, dále klidně odpovídala na moje naivní dětské otázky bez nejmenší nervozity.

„ Pochopila jsem příčinu těchto událostí a také to, že to byla pro mne evidentně zkouška. Když jsem ji složila, otevřel se mi tento nádherný svět, ve kterém teď s dědečkem společně žijeme. A ještě mnoho jiného...“

„ Bylo opravdu nezbytné projít takovým utrpením, aby jste se sem dostali?! užasla Stella.

„Myslím, ...že ano. I když to nemohu říct najisto.Každý má svoji cestu...“, řekla Anna. „ Ale hlavní je , že jsem tím vším prošla a vydržela.Moje duše zůstala čistá a dobrá, nezanevřela jsem na svět a na své mučitele. Pochopila jsem , proč nás zničili...nás Jiné, které oni nazývali Veduni a Vědmy.A někdy taky „ďáblové děti“. Prostě se nás báli. Báli se, že jsme silnější než oni, a toho, že nás nechápali. Nenáviděli nás za to, že UMÍME, za náš DAR, a ještě nám taky hodně záviděli. Málokdo věděl, že i naši vrazi se tajně u nás chtěli učit tomu, co umíme, ale nepovedlo se jim to. Je jasné, že to byly úplně černé duše.

„ Jak –učili se?!..Copak vás sami neproklínali ?..Copak vás neupálili proto, že vás považovali za služebníky Dábla?“...zeptala jsem zaraženě.

„ Tak to taky bylo“, souhlasila Anna. „ Jen zezačátku nás zvěsky mučili, aby se dozvěděli tajné vědění, známé jen nám..A potom nás už jen upalovali a mnohým vtrhli jazyk, aby neprozradili co s nimi prováděli. Tak se zeptejte mámy, ta hodně zažila, mnohem víc než ostatní...Proto odešla daleko, po smrti, sama si mohla vybrat, což žádný z nás nemohl.

„ A kde je teď tvoje máma?, zeptala se Stella.

„ Někde v neznámých světech, kam já se nikdy nedostanu!“ , zašeptala Anna se zvláštní hrdostí v hlase. „ Ale občas ji zavoláme a ona přijde. Má nás ráda a nezapomíná na nás“...najednou se zářivě usmála a dodala:

„ Mluví o takových zázracích, že bych je moc ráda viděla ! “

„ Copak ona ti nemůže pomoci se tam dostat ?“ podivila se Stella

„ Myslím, že ne“ rozesmutila se Anna, „ byla ze všech na Zemi nejsilnější a její výsledek byl mnohem strašnější, opravdu si zasloužila více. A talentovaná určitě byla mnohem víc.“

„ Proč byla nutná tak tvrdá zkouška?“ zeptala jsem se opatrně. „ Proč byl váš osud tak zlý ? Vždyť jste nebyli špatní, pomáhali jste druhým, kteří neměli tento Dar. Proč to s vámi museli provádět ?“

„ Myslím, že proto, aby se naše duše posílila...Aby mohla hodně vydržet a nezlomila se. I když těch, které zlomili, bylo také mnoho...Oni proklínali svůj Dar. A před tím než umřeli se ho zřekli.“

„ Jak je to možné?! Copak je možné se ho zřici?“ Stella nadskočila překvapením.

„ Kdyby jen možno, děvenko...kdyby jen možno!“ tiše řekl pozoruhodný stařec, který nás až do této chvíle jen tiše pozoroval , ale nezasahoval do našeho hovoru.

„ Vidíte! I dědeček vám to potvrdil!“ , pousmála se Anna, „ nejsme všichni připraveni k takové zkoušce... málokterí přestojí takovou bolest. Není to jen v tělesné bolesti, ale v síle našeho lidského ducha...Vždyť po skončení tělesné bolesti zůstala ještě hrůza z prožitků, která ještě po smrti těžce sedí v naší paměti a jako červ požírá poslední droby naší statečnosti. Právě tento strach zlomil mnoho lidí, kteří prošli touto hrůzou. Stačilo je už na onom (posmrtném) světě malinko vystrašit a hned se vzdávali a stávali se z nich poslušné loutky v cizích rukách. A ty ruce samozřejmě už zdaleka nebyly „světlé“. Však se taky brzy potom objevilo na Zemi mnoho černých mágů, temných čarodějů a jim podobných, když se sem zase vtělili. Říkali jsme jim „mág na provázku“. Však jsme tu zkoušku v žádném případě nesložili zadarmo. Dědeček tím vším také prošel, ale on je velmi silný, mnohem silnější než já. Uměl „odejít“ a nečekal na konec, máma to také uměla, jenom mně se to nepodařilo...“

„ Jak „odejít“?!.. Umřít dřív než ho upálili?.. To je možné?“ zeptala jsem se šokovaně. Dívenka přikývla.

„ Ale ne každý to umí. Musíš mít hodně odvahy, aby se člověk odhodlal přerušit svůj život...Mě prostě chyběla.. Ale dědeček to dokázal!“ hrdě se usmála Anna.

Všimla jsem si jak hluboce miluje toho moudrého vlídného starce. Na kratičký okamžik jsme pocítila její smutek, jako by se do její duše vrátil nevyléčitelný stesk...

„ Já jsem taky měla velmi zvláštního dědečka“, řekla jsem najednou velmi tiše, hořkost mi stáhla hrdlo, že jsem nemohla pokračovat.

„ Mělas ho hodně ráda?“ zeptal se dědeček s účastí. Jen jsem přikývla, a zastyděla se za takovou slabost...

„Kým byl tvůj děda, děvče?“ zeptal se stařec laskavě. „Nevidím ho.“

„Nevím, kým byl...Nikdy jsem to nevěděla. Ale myslím, že ho nevidíte proto, že po smrti přešel žít do mne. A pravděpodobně proto já mohu dělat to, co dělám, i když toho zatím umím moc málo...“

„Ne děvče, on ti jen pomohl se „otevřít“.A všechno děláš ty a tvoje bytost. Máš velký „Dar“, děvče.“

„K čemu je mi ten Dar, když ho neumím používat a nic o něm nevím?“ vzlykla jsem trpce „když jsem dnes nemohla zachránit svoje kamarády?“

Zkroušeně jsem dosedla na sedačku, ani jsem si nevšimla její zářivé krásy, celá na sebe rozzlobená za svoji bezmocnost, a potlačovala slzy, které se mi hrnuly do očí....Rozhodně jsem nechtěla plakat v přítomnosti těch překvapivých, statečných lidí!...Abych se trochu vzpamatovala, začala jsem v myšlenkách přebírat střípky neočekávaně získaných informací, abych si je uložila do paměti, nezapomněla ani jedno důležité slovo, neztratila ani jednu chytrou myšlenku.

„Jak umřeli vaši kamarádi?“ zeptala se dívka-vědma? Stella vytáhla obrázek (fotku).

„Mohli přežít“smutně pokýval hlavou stařec, „nebylo to nevyhnutelné.“

„Jak to, že nebylo?!“ poposedla vzrušeně nevěřící Stella. „Zachraňovali přece druhé dobré lidi! Neměli volbu!“

„Promiň mi, děvenko, ale VOLBA JE VŽDY! Je důležité se jen umět správně rozhodnout...Podívej..“ a stařec ukázal to, co mu před minutou ukazovala Stella.

„Tvůj kamarád voják chtěl bojovat se zlem tak, jak s ním bojoval na Zemi, Ale to už je jiný život (život po životě), zákony v něm platí úplně jiné. A taky jiné zbraně... Jenom vy dvě jste postupovaly správně. A vaši kamarádi udělali chybu. Mohli by ještě dlouho žít...Každý člověk má ale právo svobodné volby, každý má právo se rozhodnout, jak prožije svůj život. V případě, že ví, co by mohl dělat, zná všechny možné cesty. A vaši kamarádi je neznali. Proto udělali chybu a zaplatili za to nejvyšší cenu. Měli ale překrásné, čisté duše, proto na ně můžete být hrdé. Jenomže už je nikdo nikdy nemůže vrátit...“

Já a Stella jsme současně zesmutněly, ve snaze nás rozveselit Anna řekla:

„Nechcete , abych zkusila pozvat maminku, abyste si s ní mohly promluvit? Myslím, že by vás to zajímalo.“

Okamžitě jsem se nadchla pro novou možnost se něco dozvědět. Anně se očividně podařilo mne prokouknout, toto byla opravdu jediná věc, která mi mohla aspoň na chvíli dát zapomenout na vše ostatní. Moje zvědavost byla mou silnou a zároveň nejslabší stránkou, jak dívka-vědma správně řekla.

„A myslíte, že přijde?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase.

„To nepoznáme , pokud to nezkusíme, že? Za to nás nikdo nebude kárat“ usmála se Anna účinku své nabídky.

Zavřela oči a od její štíhlounké postavy se rozvinula do nekonečna třpytivá nit. Se zatajeným dechem jsme čekali, báli jsme se pohnout, aby to nezmizelo. Uplynulo několik vteřin a nic se nestalo. Už jsem chtěla otevřít pusku a říct, že dnes se viditelně nic nestane, když jsem náhle uviděla, jak se k nám stříbrným tunelem blíží vysoká průzračná bytost. Jak se k nám přibližovala, tunel za jejími zády mizel a sama bytost se stávala zřetelnější a podobnější člověku. Nakonec vše kolem ní vykrytalizovalo a před námi stála žena neuvěřitelné krásy! Zřetelně byla pozemšťankou a zároveň v ní bylo něco, co bylo jasně už z jiného vzdáleného světa. Ne proto, že jsem věděla, že po smrti odešla do jiných světů, ona prostě byla jiná.

„Zdravím vás, drazí moji!“ Laskavě pozdravila a dotkla se pravou rukou svého srdce.

Anna se rozzářila a její dědeček se vpil zvlhlýma očima do tváře neznámé, jakoby si chtěl vrýt do paměti její okouzující zjev do nejmenšího detailu, jako by se bál, že ji vidí naposled. Jen se na ni díval a díval, bez pohybu a bez dechu. Kráska to již nevydržela a vrhla se do jeho teplé náruče, znehybněla jako malé dítě a nasávala do sebe úžasný klid a dobro sálající z jeho milující utrápené duše.

„Ach, ty moje milá dceruško“... šeptal stařec a kolébal ji v teplé náruči.

Žena jen stála s tváří schovanou na jeho hrudi, jako dítě hledající ochranu a klid, zapomněla na všechny ostatní a vychutnávala okamžik patřící jen jim dvěma.

„Ach... to je tvoje máma?“.....ohromeně zašeptala Stella.“A proč je ..taková...?“

„ Máš na mysli taková krásná?“ s hrdostí v hlase se zeptala Anna.

„Krásná, určitě, ale to jsem nemyslela...ona je taková...jiná.“

Bytost byla opravdu **jiná**, jakoby utkaná z třpytivé, mihotavé mlhy, která se chvílemi rozzářila a dělala ji téměř průzračnou, tu pohasínala a její tělo se stávalo skoro fyzicky hmotným.

Její třpytivé, jak noc černé vlasy, spadaly v měkkých vlnách až po kotníky, a stejně jako tělo se zhmotňovaly a rozplývaly v jiskřivý dým. Ohromné žluté oči rysa svítily jantarovým světlem mihotajícím v tisících neočekávaných zlatých odstínech, byly hluboké a neproniknutelné jak věčnost. Na jejím hladkém, vysokém čele hořela zlatem, stejným jako její neobyčejné oči, pulzující energetická hvězda. Vzduch kolem té ženy jiskřil, zdálo se, že její tělo už už uletí do nedostupné výše jak zázračný zlatý pták. Byla opravdu neobyčejně krásná jakousi nevidanou, nepozemskou, ohromující krásou.

„ Zdravím vás, maličké!“ obrátila se k nám neznámá a dodala k Anně: „Co tě přimělo mne zavolat, dítě? Něco se stalo?“

Anna se usmála, láskyplně objala matku kolem ramen a tiše zašeptala:

„Myslela jsem, že pro ně je nezbytné se s tebou setkat“ ukázala na nás. „Mohla bys jim pomoci v tom, co se nedaří mně. Myslím si, že ony za to stojí. A

ty promiň, jestli jsem se zmýlila.“

A už radostně se obrátila na nás:

„Tak, děvčata, to je moje máma! Jmenuje se Isidora. Byla nejsilnější vědmou v té strašné době, o které jsme mluvily.“

(Měla úžasné jméno –**Iz-i-do-Ra**...Přicházející ze světla a vědění, z věčnosti a krásy, vždy se snažící dosáhnout výš...Ale to jsem pochopila až teď. Tenkrát mě prostě překvapilo jeho neobvyklé znění-bylo svobodné, radostné a hrdé, zlaté a ohnivé, jak jasné vycházející SLUNCE).

Isidora se zamyšleně usmála, pozorně se podívala na naše rozrušené obličejíčky, a mně se nečekaně zachtělo se jí zalíbit. Neměla jsem pro to žádný zvláštní důvod, kromě toho, že mne historie této zvláštní ženy velice zajímala, a moc jsem chtěla, abych o to nepřišla. Neznala jsem jejich zvyky, nevěděla jsem jak dlouho se neviděli, a tak jsem se rozhodla mlčet. Aby mne dlouho nemučila, začala Isidora sama hovor.

„ Tak co byste chtěly vědět, maličké?“

„ Chtěla bych se vás zeptat na váš pozemský život, jestli je to, samozřejmě, možné. A jestli ty vzpomínky pro vás nebudou příliš bolestivé...“ řekla jsem trochu stísněně.

Hluboko ve zlatých očích jí zableskl tak prudký stesk, že bych nejradši vzala svá slova zpátky. Ale Anna mne jemně objala, pochopila, co cítím, a říkala tím, že je všechno v pořádku.

A její krásná matka se zatoulala daleko ve své těžké a ještě nezapomenuté minulosti, kde se v tomto okamžiku nacházela její hluboce raněná duše...Bála jsem se pohnout, bála jsem se, že prostě odmítne se o vzpomínky podělit a zmizí. Ale Isidora se nakonec otřásla, jakoby se probouzela ze strašného snu, a už přívětivě se usmála a zeptala se:

„ Co přesně byste chtěly vědět, děvenky?“

„ Podívala jsem se náhodou na Annu a v okamžiku jsem pocítila všechno, co prožila. Bylo to příšerné a já nechápu, jak mohli lidé udělat něco tak hrozného?! A co z nich pak bylo?“

Cítila jsem, jak ve mně roste rozhořčení a snažila jsem se vši silou uklidnit, aby mne nepovažovali za malé dítě.

„ Mám také Dar, zatím nevím jakou má cenu a jak je silný...ještě vůbec nevím, co s ním.Ale moc bych to chtěla umět, když teď vím, že kvůli němu lidé umírali. Znamená to, že je Dar cenný, ale já s ním ještě neumím zacházet ve prospěch jiných. Přece jsem ho nedostala jen na chlubení, ne? Chtěla bych se ho naučit používat, chtěla bych vědět, jak jste to dělali vy. Jak jste žili. Jestli se vám to nezdá dost důležité, určitě se nezabiju, když se rozhodnete odejít.“

Vůbec jsem nevnímala, co plácám, byla jsem rozčilená jako nikdy. Něco vevnitř mi říkalo, že toto setkání je pro mne velmi důležité a potřebné, že se mi musí podařit „rozmluvit“ Isidoru, aby nás to obě pak nemrzelo. Ale ona, stejně

jako její dcera, neměla nic proti mojí dětské prosbě. Vrátila se v duchu do své daleké minulosti a začala vyprávět svůj příběh....

„ Bylo-nebylo kdysi nádherné město- Benátky. Nejkrásnější město na Zemi, po všech stránkách, jak se mi tehdy zdálo...“

„ Myslím, že vás potěší, že stále ještě je“, vykřikla jsem. „ A je opravdu krásné.“

Isidora se smutně usmála a pokynula rukou, jakoby odhrnovala těžký „závěs minulosti“ a před našima okouzlenýma očima se ukázalo úžasné „vidění“...

V azurově čisté modři nebes se odrážela stejná azurová modř vody, ze které přímo vyrůstalo úžasné město. Zdálo se, že růžové kupole a běloskvoucí věže nějakým zázrakem vyrostly přímo z mořských hlubin a teď hrdě stály v paprscích vycházejícího slunce, předháněli se v množství a kráse nekonečných mramorových kolonád a třpytu mnohobarevných zářivých vitráží (okna z barevných sklíček). Lehký větřík hnal přímo k nábřeží bílé čepičky střapatých vln, které se tříštily na tisíce zářivých kapek a kropily schůdky vedoucí přímo z vody. Jako dlouzí zrcadloví hadi se kroutily kanály a odrážely sluneční pablesky na sousední domy. Vše kolem bylo barevné a radostné... A vypadalo pohádkově šalivé.

To byly Benátky....město velké Lásky, nádherného umění, město Knih a velkých mozků, úžasné město Básníků....

Já jsem znala Benátky samozřejmě jen z fotografií a obrazů, ale teď se mi zdály trochu jiné- opravdu skutečné a mnohem krásnější..skutečně **živé**

„Já jsem se tam narodila a považovala jsem to za čest.“ Isidora promluvila tiše jak pramínek vody. „ Žili jsme v ohromném paláci (jak jsme říkali nejdražším domům) v samém středu města, protože moje rodina byla velmi bohatá. Okna mojí komnaty mířila na východ přímo nad kanálem.Ráda jsem vítala svítání, sledovala jak první sluneční paprsky blýskají na vodě ještě pokryté ranní mlhou.

Ospalí gondoliéři se vydávali na svou každodenní okružní cestu očekávající první zákazníky. Město obyčejně ještě spalo a jen vytrvalí a nezdolní trhovci první otvírali svoje stánky. Velmi ráda jsem za nimi chodila, když byly ulice ještě pusté a hlavní náměstí ještě nebylo plné lidí. Zvlášť často jsem běhala za knihkupci, kteří mne velmi dobře znali, a vždy měli pro mě schováno něco „zvláštního“. Tenkrát mi bylo asi deset let, jak dnes tobě....že?“

Jen jsem kývnula, očarovaná krásou jejího města, nechtěla jsem přerušit příběh, který se podobal tiché zasněné melodii...

„ Už v deseti letech jsem uměla hodně...mohla jsem létat, chodit po vzduchu, léčit lidi z nejtěžších nemocí, vidět budoucnost. Moje matka mne naučila všemu, co sama znala...“

„ Jak ...létat?!..Létat ve fyzickém těle?..Jako pták?“ zmateně vyhrkla

Stella. Já jsem velice litovala, že přerušila to kouzelně plynoucí vyprávění!..Ale drahá emotivní Stella nebyla schopna vydržet v klidu poslouchat takovou neuvěřitelnou zprávu...Isidora se na ni zářivě usmála.. a my jsme uviděly další ještě neuvěřitelnější obrázek...

Zvláštním mramorovým sálem kroužila křehká černovlasá dívenka.. S lehkostí pohádkové víly tančila jakýsi zvláštní, jen jí pochopitelný, tanec, chvílemi poskočila...a zůstala viset ve vzduchu. Potom udělala složitou piruetu a plavně udělala několik krůčků vzduchem a vrátila se zpět. Pak se vše opakovalo od začátku. Bylo to tak okouzující a tak krásné, že jsme zatajily dech!.. A Isidora se jen malounko usmála a klidně pokračovala v přerušeném vyprávění.

„Moje máma byla dědičnou vědmou. Narodila se ve Florencii-hrdém, svobodném městě..., ve kterém bylo svobody právě tolik, aby ji mohli ochránit, přestože byli pohádkově bohatí, ale bohužel ne všemocní, byli nenáviděni církví , medicejskými. Moje ubohá matka musela skrývat svůj Dar stejně jako její předchůdkyně (předkyně), protože byla z velmi bohaté a vlivné rodiny, ve které bylo víc než nežádoucí se „blýskat“ takovými znalostmi. Proto musela stejně jako její matka, babička a prababička skrývat svůj dar před nežádoucíma očima a ušima (a nejčastěji právě před přáteli), kdyby se to dozvěděli otcové budoucích ženichů, zůstaly by do smrti svobodné (neprovdané), což se v její rodině považovalo za velkou ostudu. Maminka byla velmi mocnou, skutečně nadanou léčitelkou. Už jako mladé děvče léčila celé město, včetně velkých Medici, kteří ji považovali za svého znamenitého řeckého lékaře. Velmi brzo se slavná zpráva o máminých oslňujících léčitelských úspěších donesla k uším jejího otce, mého dědečka, který se nestavěl zrovna kladně k tomuto druhu veřejné činnosti. A moji ubohou matku se rozhodli co nejdříve vdát, aby tak zabránili hrozící rodinné hanbě celé postrašené rodiny. Byla-li to náhoda nebo tomu někdo pomohl, ale maminka měla velké štěstí, že ji provdali za úžasného člověka, benátského magnáta, který byl sám velkým Vedunem... a kterého tu nedaleko vidíte...

Zářícíma zvlhlýma očima se Isidora dívala na svého neobyčejného otce a bylo jasně cítit, jak ho silně a nekonečně miluje. Byla hrdou dcerou , která nesla tento horoucí cit celými věky a také do svého nového světa otevřeně a v plné síle. V této chvíli jsem pochopila proč se jí tolik chci podobat!...V síle lásky, v její síle Vědmy a ve všem ostatním, co v sobě nesla tato jasná žena.

A začala znovu vyprávět příběh, buď si nevšimla našich přetékejících citů ani „štěněčího“ vytržení, s kterým jsme sledovali její vyprávění.

„ Tehdy maminka uslyšela o Benátkách... Otec jí vyprávěl svobodě a kráse toho města, o jeho palácích a kanálech, o skrytých zahradách a ohromných knihovnách, o mostech a gondolách a mnohém dalším. A moje vnímavá matka se do toho zázračného města zamilovala ještě dřív než ho uviděla.... Nemohla se dočkat, až je uvidí na vlastní oči! Velmi brzo se jí sen splnil. Otec ji zavezl do

velkolepého paláce, plného věrných, mlčenlivých sluhů, před kterými nebylo nutno nic skrývat. Od toho dne se mohla věnovat své oblíbené činnosti beze strachu z nepochopení a hlavně bez ohrožení. Její život byl opravdu šťastný a bezpečný. Byli skutečně šťastný pár, kterému se přesně za rok narodila dcerka. Dali jí jméno Isidora... a to jsem byla já.

Byla jsem velmi šťastným dítětem. Pokud si vzpomínám, svět mi připadal překrásný... Rostla jsem, obklopena teplem a láskou, mezi dobrými, chápavými, milujícími lidmi. Maminka si brzo všimla, že mám mocný Dar, mnohem mocnější než ona. Začala mne učit, co sama uměla a co ji naučila babička. Později se mého „Vědmího“ vzdělání chopil otec.

Děvčata, toto nevyprávím proto, že bych vám chtěla popsat svůj šťastný život, ale proto, abyste skutečně pochopily to, co přijde později... Jinak nepocítíte celou hrůzu a bolest, které musela prožít moje rodina.

V sedmnácti letech byla jsem známá daleko za hranicemi rodného města, před zájemci o výklad svého osudu jsem se neměla kam skrýt. Velmi jsem se vyčerpávala. Nic mi v podstatě nebylo, ale každodenní námaha mne vysilovala tak, že večer jsem doslova sotva stála na nohou... Otec byl vždy proti takovému „násilí“, ale maminka (která nemohla takto plně využívat svůj dar) zastávala názor, že jsem úplně v pořádku a že mám povinnost pracovat se svým talentem.

Tak uběhlo mnoho let. Už jsem sama měla svou úžasnou, milovanou rodinu, svůj vlastní život. Můj muž byl vzdělaný, jmenoval se Girolamo. Myslím, že jsme si byli souzeni, od našeho prvního setkání v našem domě jsme se neodloučili. Přišel k nám pro nějakou knihu, kterou mu otec slíbil. Seděla jsem to ráno v knihovně a studovala, jak bylo mým zvykem, něčí osud. Girolamo tam znenadání vešel, uviděl mne a úplně strnul... Jeho rozpaky byly tak jasné a milé, že jsem se rozesmála. Byl to vysoký, okatý brunet, v tom okamžiku se tak začervenal, jako když děvče poprvé potká svého ženicha... Okamžitě jsem pochopila, že to je můj osud. Brzy jsme se vzali a už nikdy nerozešli. Byl úžasným mužem, laskavým a něžným a velmi dobrým. A když se narodila naše malá dcerka, stal se taky milujícím a starostlivým otcem. Tak uběhlo deset šťastných let bez jediného mráčku. Naše milá dceruška Anna rostla jako veselé, milé a chytré dítě. A v už v deseti letech se pomalu začal, stejně jako u mě, projevovat Dar.

Život byl zářivý a krásný. Zdálo se, že nic nemůže ohrozit náš spokojený život. Ale já jsem se bála... Už skoro celý rok jsem měla noční můry-děsivé obrazy umučených lidí, hořící ohně. Pořád se to opakovalo, opakovalo, opakovalo... div jsem se nezbláznila. Nejvíce mne ale děsil obraz strašného člověka, který přicházel do mých snů neustále a beze slova mne hltal svými hlubokými planoucím černými očima. Byl děsivý a velmi nebezpečný.

A najednou to přišlo... na čistém nebi mých milovaných Benátek se začaly stahovat černé mraky. Ve městě se čím dál víc objevovaly znepokojující řeči.

Lidé si šeptali o hrůzách inkvizice, o živých lidských ohních zmrazujících duši. Španělsko už dávno vzplanulo, upalujíc čisté lidské duše „ohněm a mečem“ ve jménu Krista... A po Španělsku už vzplanula celá Evropa... Nebyla jsem věřící a nikdy jsem nepovažovala Krista za boha. Jenomže on byl úžasným Vedunem, nejsilnějším ze všech, co kdy žili. Měl neuvěřitelně čistou a rozvinutou (vysokou) duši. A to, co dělala církev, když zabíjela „pro slávu Kristovu“ bylo strašným a neomluvitelným zločinem.“

Oči Isidory ztemněly jako zlatá noc. Bylo zřejmé, že vše krásné, co prožila na zemi, tímto končilo a začínalo druhé, strašné a temné období, o kterém jsme se ještě měli dozvědět. Najednou se mi stáhlo hrdlo a nemohla jsem dýchat. Stella také stála tiše, bez svých obvyklých otázek, a pozorně poslouchala Isidořině vyprávění.

„Moje milované Benátky se vzbouřily. Lidé vzrušeně reptali na ulicích, scházeli se na náměstích, nikdo se s tím nechtěl smířit. Vždy svobodné a hrdé město nechtělo přijmout pod svoje křídla kněze-inkvizitory.

Když Řím viděl, že se před ním Benátky nechtějí plazit po kolenou, rozhodl se udělat rázný krok-poslal do Benátek svého nejlepšího inkvizitora, šíleného kardinála, neúnavného fanatika, skutečného „otce Inkvizice“, kterého rozhodně nešlo nebrat v úvahu. Byl pravou rukou římského Papeže a jmenoval se Giovanni Pietro Karaffa... Mně bylo tenkrát přes třicet let.“

(Když jsem začala sama zkoumat historii Isidory, která se mi zdála být zajímavým námětem k psaní, zarazil mě jeden detail: jméno Pietra Karaffy bylo známé a rozhodla jsem se ho najít mezi historicky důležitými osobami. Zaradovala jsem, když jsem ho našla! Ukázalo se, že je to autentická historicky důležitá osoba, byl skutečným „otcem Inkvizice“, který později, po tom, co se stal římským papežem Pavlem IV., spálil na hranicích lepší polovinu Evropy. O životě Isidory jsem bohužel našla jen jednu zmínku ... V životopise Karaffy je poznámka o činnosti „Benátské Vědmy“, která byla považována za nejkrásnější ženu Evropy té doby. To bylo bohužel vše, co se dalo historicky ověřit.)

Isidora dlouho mlčela... její nádherné zlaté oči svítily tak hlubokým žalem, že mne doslova drtil černý stesk... Ta zázračná žena v sobě dosud skrývala prudkou nelidskou bolest, kterou ji někdo velmi zlý kdysi přinutil prožít. Najednou mi přišlo velice líto, že teď, v nejzajímavějším místě, přestane vyprávět a my se nikdy nedozvíme, co se s ní stalo dál! Ale úžasná vypravěčka neměla v úmyslu přestat. Stále v sobě měla živé zážitky, přes které se přenášela s vypětím sil... Tehdy se její usouzená duše v sebeobraně stáhla do sebe, nepřejíc si nikoho vpustit ani nikomu nic vyprávět. Bála se probudit potlačenou žhnoucí bolest. Když nabrala dost sil, aby překonala smutek, Isidora se znovu sebrala a pokračovala:

„ Poprvé jsem ho uviděla na nábřeží. Procházela jsem se mezi známými knihkupci a bavila se s nimi o nových knihách. Bylo krásné počasí, jasný ,

slunečný den, zdálo se, že žádné neštěstí nemůže narušit tak krásnou pohodu. Ale to jsem si myslela já. Můj zlý osud mi připravil něco jiného...

Klidně jsem mluvila s Francescem Valgrizim. Knihy, které vydával obdivovala celá tehdejší Evropa. Najednou se mi sevřelo srdce a na okamžik jsem přestala dýchat...Bylo to velmi neočekávané a podle své dlouholeté zkušenosti jsem to v žádném případě nemohla přejít bez povšimnutí. Udiveně jsem se otočila-přímou na mne hleděly žhnoucí hluboké oči. A já jsem ty oči znala! Tyto oči mě mučily tolik nocí, budila jsem se slitá studeným potem! Byl to host z mých nočních můr. Nezvaný a strašný.

Byl to člověk hubený a vysoký, ale vypadal ukázněný a silný. Jeho úzkou asketickou tvář rámovaly husté, silně prošedivělé, černé vlasy a přísná krátká bradka. Rudá kardinálská sutana působila cize a velmi nebezpečně...Kolem jeho pružného těla se vznášel zvláštní zlatočervený oblak, který jsem viděla jen já. Pokud by nebyl věrným vazalem církve, myslela bych si, že přede mnou stojí Koldun...

Celá jeho postava a horoucí zuřivý pohled vyjadřoval zběsilé šílenství. A já jsem najednou pochopila, že to je proslulý Karaffa...

Nemohla jsem přijít na to, proč to ve mně vyvolalo takovou bouři (vždyť dosud nepadlo ani slovo), když tu jsem uslyšela jeho podivný chraplavý hlas:

„Vás zajímají knihy, Madonno Isidoro?“

Madonnou nazývali v Itálii ženy a dívky, když jim chtěli při oslovení vyjádřit úctu.

Ztuhla ve mně duše-on znal moje jméno...Proč to? Proč jsem zajímala toho příšerného člověka?! Od silného rozrušení se mi zatočila hlava. Zdálo se, že mi někdo ocelovým stiskem drtí mozek. A tu jsem pochopila-Karaffa!!! Chtěl mne psychicky zlomit!...Ale proč?

Znova jsem se mu podívala přímo do očí- zažihaly se v nich tisíce ohňů, které odnášely do nebe nevinné duše...

„Které knihy Vás zajímají, Madonno Isidoro?“ promluvil znovu jeho hluboký hlas.

„Ó, jsem přesvědčena, že ne takové, které hledáte Vy, Monsignore“, odpověděla jsem klidně.

Moje duše se vyděšeně třásla jak chycený ptáček, ale věděla jsem přesně, že před ním to nesmím dát najevo. Pokud to šlo, musela jsem zůstat klidná, a pokud možno se ho rychle zbavit. Po městě letěly řeči, že „šílený kardinál“ úporně sledoval svoje vyhlédnuté oběti, které později beze stopy mizely. Nikdo nevěděl kam ani jsou –li ještě vůbec naživu.

„Jen jsem slyšel o Vašem vybraném vkusu, Madonno Isidoro! Celé Benátky mluví je o Vás! Rozhodnete se prokázat mi tu čest a ukážete mi, co jste tu objevila?“

Karaffa se usmíval...Ve mně z toho úsměvu stydla krev a chtělo se mi

utéct, kamkoli, jen abych už nikdy nemusela vidět tu zákeřnou, úzkou tvář. Byl to od přírody dravec a právě teď byl na lovu. Cítila jsem to každou buňkou svého těla, každým záchvěvem své duše ztuhlé hrůzou. Nikdy jsem nebyla bázlivá. Ale už jsem hodně slyšela o tomto strašném člověku a věděla jsem, že ho nic nezastaví, pokud se rozhodl mne ulovit do svých slizkých pracek. Nezastavil se před ničím, pokud šlo o takzvané heretiky. Báli se ho i králové...v určitém smyslu jsem si ho vážila.“

Isidora se usmála, když uviděla naše vyděšené výrazy.

„Ano, vážila. Ale bylo to něco jiného než myslíte. Vážila jsem si jeho důslednosti, jeho neotřesitelné víry ve svou „dobrou věc“, byl pohlcen tím, co dělal, ne jako většina jeho následovníků, kteří prostě loupili, znásilňovali a vychutnávali si to. Karaffa nikdy nikoho neoloupil a neznásilnil. Ženy jako takové pro něj vůbec neexistovaly. Byl „bojovník Krista“ od počátku do konce, do posledního svého dechu. Je pravda, že nikdy nepochopil, že se absolutně ve všem, co tropí na Zemi, mýlí, že páchá strašné, neomluvitelné zločiny. A tak i umřel, pevně věřil ve svou „dobrou věc“.

A teď byl tento fanatický, poblouzněný člověk zjevně rozhodnut, kdoví proč, dostat moji „hříšnou“ duši.

Zatímco jsem se marně snažila něco vymyslet, přišel mi neočekávaně na pomoc můj známý, téměř přítel, Francesco, u kterého jsem si koupila pár knih. Najednou se ke mně obrátil a řekl podrážděně, jakoby ztratil trpělivost s mojí nerozhodností:

„Madonno Isidoro, tak rozhodla jste se už, co se Vám líbí? Moji klienti mne čekají a já nemohu ztrácet čas jenom s Vámi, i když by mi to bylo příjemné.“

Udiveně jsem se na něj podívala, ale naštěstí jsem pochopila jeho riskantní úmysl-poskytl mi možnost zbavit se nebezpečných knih, které jsem držela v ruce. Knihy byly Karaffovým koníčkem, zvláště za ně nejčastěji uvázli lidé v síti, kterou na ně nalíčil tento šílený inkvizitor...

Nechala jsem většinu knih na stánku a Francesco nad tím vyjádřil hlasitý nesouhlas. Karaffa nás pozoroval. Najednou jsem pocítila, jak moc se baví touto prostou naivní hrou. Dokonale všechno pochopil a pokud by chtěl, mohl hned zavřít do vězení mne i mého přítele. Ale z nějakého důvodu nechtěl...Bylo jasné, že si užívá mou bezmocnost, jak spokojená kočka, která si hraje s ulovenou myší.

„Monsignore, dovolíte , abych vás opustila?“ zeptala jsem se nedoufajíc v kladnou odpověď.

„To je mi moc líto, Madonno Isidoro!“ zvolal s hranou lítostí kardinál. „Dovolíte, abych Vás navštívil? Říká se, že máte velmi nadanou dceru, byl bych poctěn, kdybych se s ní mohl seznámit a pohovořit si. Předpokládám, že je tak krásná jako matka...“

„Moje dcera Anna má teprve deset let, Monsignore“, odpověděla jsem co neklidněji.

Moje duše křičela neuvěřitelnou hrůzou... On o mně věděl všechno! Proč? Proč mne potřeboval šílený Karaffa? Proč ho zajímala moje maličká Anna? No přece proto, že jsem byla známá jako mocná Veduna a on mně považoval za svého úhlavního nepřítele!..Vždyť pro něj nemělo význam, jak mne titulovali, pro něj jsem byla prostě Vědma a ty on spaloval na hranici.

Vášnivě jsem milovala život! A chtěla jsem , jako každý normální člověk, aby byl co nejdelší.Vždyť i poslední odsouzenec, který možná sám připravoval jiné o život, lpí na každé prožité minutě vlastního života.!.. Já jsem ale okamžitě poznala, že právě Karaffa mne připraví o můj krátký, nedožitý a pro mě tak cenný život.

„ Velký duch se rodí v malém těle, Madonno Izodoro. I svatý Ježíš byl kdysi dítětem. Velmi rád bych Vás navštívil!“ Karaffa se elegantně uklonil a odešel.

Svět se zhroutil...rozletěl se na kousíčky, v každém z nich se odrážela úzká tvář chytrého dravce...snažila jsem se uklidnit a napanikařit, ale nedařilo se mi to. Moje obvyklá sebedůvěra a víra ve vlastní schopnosti se najednou zhroutila, čímž to bylo ještě strašnější. Den byl pořád takový jasný a slunečný jak před pár minutami, ale moji duši zastínil mrak. Zdá se, že jsem toho člověka už dávno očekávala. Všechny moje noční můry o ohních byly jen předzvěsti, varování... před dnešním setkáním.

Když jsem se vrátila domů, přemluvila jsem muže, aby odvezl malou Annu někam daleko, kam nedosáhnou Karaffovy zlé ruce. Sama jsem se začala připravovat na nejhorší, protože jsem věděla , že přijde co nevidět. A nemýlila jsem se...

Za několik dní moje oblíbená černá služebnice Keja (tenkrát bylo v bohatých domech v módě mít černé služebné) oznámila, že Monsignor kardinál mne očekává v růžovém pokoji. A já jsem cítila, že se něco stane..

Měla jsem na sobě světle žluté hedvábné šaty a věděla jsem, že mi tato barva velmi sluší.Ale pokud byl na světě člověk , kterému jsem se nechtěla líbit, byl to určitě Karaffa. Ale na převlečení jsem neměla čas a musela jsem jít tak, jak jsem byla.

Čekal, klidně seděl opřený v křesle, a studoval jakýsi rukopis, kterým jsme měli doma velké množství. „Oblékla“ jsem si přívětivý úsměv a vešla do návštěvního pokoje. Když mne spatřil, bůhvíproč se zasmál a neřekl ani slovo. Mlčení se prodlužovalo až se mi zdálo, že kardinál uslyší jak mi hromově bije moje vylekané srdce. Ale nakonec se ozval jeho chraptivý hlas:

„ Jste okouzující, Madonno Isidoro! Záříte jako toto slunečné ráno!“

„ Myslela jsem si, že kardinálové nesmějí skládat dámám komplimenty!“ s největším úsilím jsem se usmála.

„ Kardinálové jsou také lidé, Madonno, a umění rozlišit krásu od obyčejnosti...A kde je vaše úžasná dcera? Mohu se dnes potěšit dvojnásobnou krásou?“

„ Není v Benátkách, Monsignore. Jela s otcem do Florencie, navštívit svého nemocného bratrance.“

„ Pokud vím , není ve Vaší rodině zrovna nikdo nemocen. Kdopak tak náhle onemocněl, Madonno Isidoro?“ V jeho hlase zněla nezastřená hrozba...

Karaffa začal hrát s odkrytými kartami. A mně nezbylo než se postavit nebezpečí čelem....

„ Co ode mne chcete, Monsignore? Nebylo by lepší to říct přímo a přestat hrát tuto zbytečnou nedůstojnou hru? Jsme dostatečně chytrí, abychom se při rozporných názorech mohli vzájemně pochopit.“

Hrůzou se mi podlamovaly nohy, ale Karaffa si toho nevšímal. Vpil se do mé tváře planoucím zrakem, neodpovídal a nevnímal nic kolem. Nechápala jsem , co se děje, a celá ta nebezpečná komedie mne stále více děsila. Vtom se stalo cosi nepředvídatelného, zcela neobvyklého, překračujícího veškeré hranice... Karaffa přistoupil až ke mně, nespouštěje ze mne oči, a skoro bez dechu zašeptal:

„ Ty nemůžeš být od Boha...jsi moc krásná! Jsi čarodějnice (Kolduňa)!!! Žena nemá právo být tak překrásná! Jsi od ďábla!“

Odvrátil se ode mne a bez ohlédnutí vyběhl z domu, jakoby ho honil sám Satan...

Strnula jsem v největším šoku, očekával jsem , že uslyším jeho kroky, ale nic se nestalo. Za chvíli jsem se trochu probrala, pokusila jsem se uvolnit své zdřevěnělé tělo, vzdychla a...ztratila vědomí. Probudila jsem se v posteli, kde mne napájela horkým vínem moje milá služebnice Keja. Vtom jsem si vzpomněla co stalo, vyskočila jsem z postele a začala jsem rázovat po pokoji, nemohla jsem přijít na to, co mám podniknout...Čas ubíhal a bylo nutno něco udělat, nějak zachránit sebe a svou rodinu před tou nestvůrou. S určitostí jsem věděla, že veškerá hra skončila, že začal boj. Ale naše síly , k mé veliké lítosti, byly velmi nerovné...Samozřejmě bych ho mohla porazit po svém, mohla bych prostě zastavit jeho krvežíznivé srdce. A všechny ty hrůzy by hned skončily. Problém byl v tom , že ještě ve svých šestatřiceti jsem byla dobrou a čistou čarodějkou (Veduňou), nikdy jsem nikoho nezabila, ale naopak-velmi často jsem život vracela. A ani takového strašlivého člověka, jako byl Karaffa, jsem nemohla popravit.

Příští ráno se ozvaly silné rány na dveře. Moje srdce se zastavilo. Věděla jsem, že je to inkvizice...Zatkli mne a obvinili z čarodějnictví, uřknutí, z ohlupování čestných občanů lživými věštbami a hereze...To byl konec.

Místnost, kam mne zavřeli, byla velmi vlhká a temná, ale věděla jsem , že

tam dlouho nezůstanu. V poledne přišel Karaffa...

„ Prosím za odpuštění, Madonno Isidoro, strčili Vás do cizí cely. To samozřejmě není nic pro Vás.“

„ Proč celá ta hra, Monsignore?“...zeptala jsem se a hrdě (aspoň jsem si to myslěla) zvedla hlavu. „ Očekávám čistou pravdu a ráda bych věděla, z čeho mne skutečně obviňujete. Moje rodina, jak víte, je v Benátkách velmi vážená a milovaná, bylo by pro Vás lepší, kdyby vaše obvinění byla dobře podložena.“

Karaffa se nedozvěděl, co sil mě tenkrát stálo chovat se hrdě!..Dobře jsem věděla, že mi už sotva kdo může pomoci. Ale nemohla jsem dopustit, aby viděl můj strach, proto jsem pokračovala a zkoušela vyvést ho z toho klidného ironického postoje, který byl jasně jeho záštitou. (A kterého jsem já v žádném případě nebyla schopná.)

„ Budete tak laskav a seznámíte mě s mým obviněním, nebo toto potěšení necháte svým poskokům?“

„ Nedoporučuji Vám se čertit, Madonno Isidoro,“ klidně pronesl Karaffa. „ Pokud je mi známo, celé Benátky vědí, že jste Vědma. Navíc nejsilnější, jaká kdy žila. Však jste se s tím neskrývala, ne?“

Najednou všem se dokonale uklidnila. Ano, byla to pravda-nikdy jsem neskrývala svoje schopnosti...Byla jsem na ně hrdá, stejně jako moje matka. To bych teď měla před tím šíleným fanatikem prodat svoji duši a zřít se svých schopností, zapřít kdo jsem!?

„ Máte pravdu, jsem Vědma. Ale nejsem spolčena s ďáblem ani s Bohem. Mám svobodnou duši, já jsem –Vědoucí. A Vy mi to nikdy nemůžete vzít. Můžete mne jen zabít. Přesto zůstanu tím, čím jsem..., jenom mne v tom případě už nikdy nevidíte...“

Naslepo jsem ho popíchla, ale nebyla žádná jistota co udělá. Ale Karaffa najednou zbledl a já jsem pochopila, že jsem se trefila. Přestože tento nepředvídatelný člověk nenáviděl ženskou polovinu lidstva, ke mně choval zvláštní a nebezpečné city, kterým jsem zatím přesně nerozuměla. Ale hlavně, že existovaly! To bylo důležité! Vyznat se v něm mohu zkusit i později, pokud se mi teď podaří Karaffu chytit na tuto prostou ženskou lest...tenkrát jsem ale nevěděla jakou má ten neobyčejný člověk vůli. Okamžik zmizel stejně rychle, jak se objevil. Předemnou opět stál chladný klidný kardinál.

„ To by byla obrovská ztráta pro všechny, kteří oceňují krásu, Madonno. Ale přílišná краса bývá nebezpečná, protože ničí čisté duše. A zvláště Vaše краса nenechá nikoho lhostejným, proto bude lépe, když prostě přestane existovat.“

Karaffa odešel. Postavily se mi vlasy na hlavě, tak hrozně vyděsil moji unavenou osamělou duši...byla jsem sama. Všichni moji blízcí a milovaní byli kdesi tam, za kamennou zdí, a já jsem nedoufala, že je ještě někdy uvidím... moje vřele milovaná malá Anna se schovávala ve Florencii u Medicejských,

zoufale jsem si přála, aby se to Karaffa nedozvěděl. Můj muž, který mě zbožňoval, jel na mou prosbu s ní a nevěděl, že mne zatkli. Neměla jsem žádnou naději. Byla jsem úplně sama.

Od toho příšerného dne začal nekonečný soud nad velikou Benátskou čarodějnicí, to znamená- nade mnou. Ale Benátky byly skutečným svobodným městem a nenechaly své děti tak lehce zničit. Inkvizici nenáviděli všichni a Karaffa s tím počítal. Proto mne soudil Nejvyšší tribunál Inkvizice, který mne obvinil z ze všech možných zločinů, o mnohých jsem ani nikdy neslyšela.

Jediným světlým okamžikem v té temné době byla neočekávaně silná podpora přítel, která přinutila Karaffu, aby byl mnohem opatrnější ve svých obviněních, ale to mi nemohlo pomoci dostat se z jeho nebezpečných spárů.

Čas běžel a já jsem věděla , že přichází nebezpečný moment, kdy Karaffa začne útočit. Nebylo to hezké divadlo, soud se konal skoro každý den už víc než rok. Asi bylo jejich cílem mne ukolébat a dát mi jakous takous naději, že to jednou skončí a já konečně půjdu domů...Z nějakého důvodu mne chtěli „uspat“a přitom chystali ještě silnější úder. Ale Karaffa se zmýlil. Věděla jsem , že jen vyčkává. Jen jsem ještě nevěděla, co přijde.

Ten den nakonec přišel...ráno mi oznámili, že můj „případ“ je zvlášť vážný a místní Inkvizice není schopna ho vyřešit, posílají mne do Říma, podle jasného přání samotného Papeže, aby nakonec on nade mnou vynesl svůj „spravedlivý rozsudek“.

To byl konec...Nikdo na světě už mi nemohl pomoci, jestli se dostanu do rukou Římské inkvizice. Karaffa jásal a slavil vítězství. Já jsem byla prakticky mrtvá.